

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vsa leta 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravištvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvo naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 19. junija.

Od Snežke pa doli do divnega Lovčena je glavna pozornost obrnena na deželnozbornske volitve, ki so se deloma že dovršile, deloma pa še obetajo trdega volilnega boja in ki imajo vsekako veliko važnost za vso Cislitvanijo.

Mej volitve, ki so v našem smislu ugodno izpale, smemo prištevati one v Dalmaciji, kjer se je v kratkem času zvršil zelo podoben preobrat, kakor pri nas v Kranjskeji. Tudi Dalmacija osvojila si je večino mest in kmetskih občin in ima danes odločno večino v deželnem zboru, kajti od novoizvoljenih pripada 24 starej narodnej, 17 pa srbsko-italijanskej stranki. Tudi v Dalmaciji volile so skoro vse kmetske občine v narodnem smislu, v mestih in v trgovinskih zbornicah pa, kjer je l. 1876 narodna stranka zmagala v Šibeniku, v Makarskeji, v Dubrovniku in v Dubrovniškeji trgovskeji zbornici, dobili so letos jednega poslanca več, ker je narodna stranka prodrla v Spljetu, Šibeniku, v Starigradu-Hvaru, v Dubrovniku in v Spljetskeji trgovinskeji zbornici, a v Dubrovniškeji trgovinskeji zbornici in v Makarskeji propala.

Res, da napredek v mestih in trgovinskih zbornicah po tem takem ni ogrožen, marveč skromen, a vendar smejo Dalmatinci z njim biti zadovoljni, kajti pridobili so si dva važna in znamenita volilna okraja: mesto Spljet in trgovinsko zbornico v Spljetu, katera sta do sedaj pošiljala najljutejše nasprotnike, kakor Bajamonti, Lapenna, Botteri itd. v zbor.

Preporod v Spljetu je tako temeljit in splošen, da se pri ravno dovršenih volitvah Bajamontovci niti prikazati niso smeli in je bil dr. Rendić jednoglasno izvoljen od 422 došlih volilcev. K temu vspehu pa je trebalo izredne vztrajnosti in nenavadnega poguma, postaviti so morali rodoljubi v Spljetu celo življenje

v nevarnost, da so si osvojili to mesto, z mestom pa tudi trgovinsko zbornico.

Isto tako je znamenita zmaga v Starigradu-Hvaru. V prejšnjih letih si ondu narodna stranka ni niti upala na dan, sedaj pa sijajna zmaga; tedaj se je tudi v tem volilnem okraji razširila narodna zavest.

Pa kakor je prijetno čuti, da je zmagala v Dalmaciji narodna stranka, vendar je vsem poročilom o volitvah — kakor tudi drugod — primešane nekoliko trpkosti. Glavni list dalmatinski pritožuje se o nerednostih, ki so se godile in dopuščale narodnjakom na kvar, trdi kar naravnost, da izid volitev ni v soglasji z voljo volilcev, ker se po nekaterih krajih, kakor na Korčuli in v Boki, narodnjakom niti glasovati ni pustilo in obžaluje, da je vlada, podpirajoč javno nasprotni živelj, obnašala se tako, da se mora dvomiti o njenih namerah.

A najbolj obžalovanja vreden pa je razpor mej Hrvati in Srbi, ki se je pri teh volitvah tako silno pojavil. Ne le, da je Boka Kotorska volila v nasprotnem smislu, da se v Dalmaciji bratijo Srbi z Italijani in da ima ta čudna in nenaravna zveza sedaj v zbornici 17 zastopnikov, kaže tudi propad narodne stranke v Dubrovniškeji trgovinskeji zbornici, da se antagonizem mej Srbi in Hrvati od juga proti severu celo širi in napreduje in da vlada po starem načelu „divide et impera“ ni apatična temu razporu nasproti, temveč, da mu celo s svojim uplivom sega pod pazduho. Ta sistem, ki vlada ne le v Dalmaciji, ampak se more zasledovati in dokazati tudi v Bosni in Hercegovini, ima svoj izvor večinoma v sedaj merodajnej magjarskeji politiki, katerej godi, delati zapreke Hrvatom in izigravati proti njim srbski, za sedaj manj nevarni živelj, ki je v svojem glavnem faktorji, v kraljevini srbskeji, postal najverniši pristaš in zaveznik politike Arpadovih potomcev.

A dasi nas užalijo ta opazovanja, vendar na drugeji strani z veseljem konstatujemo, da slovanski živelj napreduje na vsej vzhodnej obali jadranskega morja. V Dalmaciji pridobil si je večino v deželnej zbornici, v tužnej Istri probudil se je iz dolgoletnega spanja in skuša pridobiti v teku stoletij izgubljeni položaj ter bode, ako mu je le nekoliko sreča mila, odposlal skoro tretjino poslancev v Poreč; Kranjska je po velikeji večini in preverjeni smo, tudi stalno pridobljena; na Primorskem smemo pričakovati popolnem povoljnega izida, ker utegnejo v zadnji hip razkaditi se vsi nepotrebni osobni predsodki, da bode le „jeden hlev in jeden pastir“ in volitev kolikor možno jednoglasna. Vse sicer še ni storjeno, veliko je še dela pred nami, a vsaj začetek je storjen in ta začetek je dober in tolik, da se na tem temelji more zidati na dalje, in italijanski živelj polagoma pritiskati proti — naposled pa v morje.

Ilka Markovičeva.

Iz Belegagrada, od koder prihajajo v zadnji čas neprestano nevesele vesti, donesla nam je električna žica pred par dnevi čudno poročilo, da so Ilko Markovičeva, ki je lansko leto sprožila na kneza Milana revolver ter bila vsled tega zločina obsojena na smrt, pozneje pa pomiloščena na dvajsetletno ječo, našli mrtvo v temnici, ali pravilneje povedano, zadavljeno z robcem, kateri je zavila nepoznana kruta roka okolu vrata nesrečne vdove.

Okoliščine, pod katerimi se je zvršila smrt Ilke Markovičeve, so take, da kar naravnost izključujejo samomor in opravičujejo sumnjo, da je nekim krogom energična ženska, kakersna je bila pokojna, bila na potu in, ker so jej bile znane razne tajne spletke in grehote višjih krogov, tudi jako nevarna. Smrt morala je za vselej zapreti usta, ki bi bila utegnila kdaj razjasniti tajnostne čine sedanje vlade,

LISTEK.

Pillone.

(Danski spisal Viljem Bergsöe, poslovenil I. P.)

(Dalje.)

„To noč sem zastoj poslušal po hitrib korakih, ki so me mnogokrat motili v spanji in razburjevali mojo fantazijo. Vse bilo je tiho, kakor v grobu. Drugi dan zvedel sem od Nikola v moje veliko začudenje, da je tuja gospa ravno tako tiho odšla, kakor je bila prišla — nikdo ni vedel kam. Pa vendar najbrž ni šla daleč, kajti pustila je svoj kovčeg in rekla, da se vrne čez nekaj dnij. Doli na morskem obrežji izvedel sem od Antonija, da je prejšnji večer vsa zavita gospa najela čoln in odpeljala se proti Procidi. To je bil ves uspeh mojega poizvedovanja; kajti tisti ribič se še ni vrnil, pričakujejo ga še le drugi večer; ali se vrne gospa z njim, ni vedel.“

„Jaz nesem vedel kaj storiti, večkrat sem že mislil po strmej stezi odpraviti se v goro, da kje najdem Pillona in mu to sporočim. Po moži z zakriviljenim pavovim peresom gledal sem zaman po

trgu. Ni ga bilo tu. Najbrž se je Pillonu prezgodaj zdelo odposlati ga.“

„Druga noč prešla je ravno tako mirno kakor prva, proti poludnevu zagledal sem mladega fanta z zakriviljenim pavovim peresom pogovarjati se z nekim drugim mladim človekom. Pazil sem nanj; ko je šel na trg v neko umazano gostilnico, šel sem za njim, na listek papirja zapisal sem par besed iz svoje beležnice in zvil ga vkup. Kmalu potem prišel je k meni in pomolil mi klobuk, proseč miloščine. Spustil sem mu listek papirja in dva bakrena denarja v klobuk, kmalu potem videl sem ga počasi lezti po ozkeji poti, ki drži proti Massi.“

„Ko sem se tretji večer ravno ulegel v posteljo, slišal sem, da je pred vrati obstal voz, in malo pozneje so se zaslišali koraki nad mojo glavo. Hitro sem ustal, tiho se oblekel, vzel svoj revolver in svetilnico, ter odšel po ovinkih pod mrtvo vilo, kjer sem se skril v velik grm, čegar pripognene suhe in vele veje šumele so po vetru.“

„Noč bila je temna, nebo z oblaki prevlečeno, vlekel je precej močen in mrzel veter. Sklenil sem tedaj oditi v vilo, zlasti ker sem se bal, da bi me ne zapazila. A njena vrata bila so trdno zabita, moral sem doli v galeriji poiskati skrivni uhod. Tudi

tu stalo je mnogo truda, predno sem odprl, kar je kazalo, da se je zelo potrudil Pillone, ko je bil zadnjikrat tu, zavarovati svoj uhod. Naposled se mi je vendar posrečilo, in kmalu bil sem v temnih vilinih sobah, ki so napravile na me tako čuden utis, kakor bi bil prvikrat v njih.“

„Ker sem vedel, da se iz stolpove sobe vidi najdalje in bom od tam najlože opazoval prihod svetilnice, hitel sem tja gori. A vrata bila so zaklenjena; nejevoljen šel sem zopet nazaj po ozkih stopnicah, in premišljeval, od kod bi zdaj najlože opazoval ponočno šetalko, da bi me ne opazila. Ko sem šel mimo vrat, ki držé v drugo nadstropje, opazil sem ključ v njih.“

„Odprl sem jih in prišel v obširno sobo; po njeneji opravi sodil sem, da zabaja sem skrivnostna obiskovalka. Bila je podolgastookrogla soba z usnatimi preprogami (tapetami), katerih zlate poteze so se čarobno svetile pri svetilničneji luči. Oba zabita okna bila sta obrnena na vrt; zadaj prišlo se je na nek alkov, ki je bil z debelim svilnatim zagrinjalom ločen od prave sobe, tam bila je baržunasta zofa in črviva miza sorrentinskega dela. Kakor se mi je zdelo, potrebovali so ga nekaj za nekak rodovinski arhiv; kajti na policah ležali so porumeneli, z zel-

ki se ne drži več ozke steze pravice, marveč se že davno pomika po širokej cesti samovolje, nasilstva in uprav machiavellističnih sredstev.

Današnja Srbija ni več, kakor za časa blagega kneza Mihajla, jugoslovanski Pijemont, v kateri so Srbi iz vseh pokrajin ozirali se s ponosom in zaupno; pač pa je na najboljšem potu, pridobiti si žalostno slavo, s katero je v zgodovini ožigosano vladanje zloglasnega Césara Borgije.

Da je temu tako, priča nam vsa pravda, ki se je vršila o Ilke Markovičeve atentatu. Preiskava v tej pravdi trajala je celih šest mesecev in, ko je bila končana, vedelo se je ravno toliko, kolikor s početka. In vendar zadržavalo se je skozi vso pravdo več oseb v preiskovalnem zaporu, akoravno srbski zakonik točno zahteva, da se nihče dalje nego tri mesece ne sme zadržavati v preiskovalnem zaporu. Sestro in svaka Ilke Markovičeve držali so v zaporu skozi omenjeno dobo, a ko so ju po dokazu nekrivde odpustili, neso jih rehabilitovali, marveč svaka, profesorja na gimnaziji v Belemgradu, deli v pokoj, njegovo soprogo pa, ki je več let poučevala na višji dekliški šoli, kar prosto odpustili iz državne službe.

Kak pa je bil preiskovalni zapor, razvidi se najbolj iz tega, da je gospa Mobačaninova, sestrana Markovičeve, zblaznela vsled vsega, kar je morala pretrpeti v preiskovalnem zaporu in da je še sedaj v blaznici Leopoldsfeld pri Buřimpešti. In vse te osebe bile so atentata nedolžne!

Jedina, ki je bila z atentatom baje v zvezi, bila je Leua Kničaninova; a tudi njo našli so v zaporu obešeno, in tudi ta samomor (?) zakrit je še dandanes v tajnostno tmino. V Srbiji govorilo se je tedaj javno, da Piročanec in njegovi kolegi neso brez vsake inicijative v tej zadevi, a ministerstvo ostalo je nasproti vsem tem sumničenjem pri svojem molčanju.

In sedaj poroča se nam samomor napastnice Ilke Markovičeve same. Vsacemu bode se sumno zdelo, da se v Srbiji tako množe samomori v ječah in to baš pri eminentno političnih zločinih in človek, ki motri zgodovino srbsko v zadnjih letih, pride nehotoma na čudne misli. Spomina se zopet one silovite dobe, ko je še despotično vladal silni Miloš, ko je tudi zdaj tega, zdaj onega „vzela noč“, da ga ni bilo več na beli dan.

A mej tedanjimi časi, ko je prirodna sila srbskega naroda bruhnila iz tal, ko so se v krutem boji s krvoločnimi Turki dan na dan razburjevale strasti, ko je srbska država bila še kaotična zmes — in mej sedanostjo, ko je Srbija se navzela že toliko omike, da se že skoro več ne prišteva orijentu, temveč evropsko omikanim državam, je vendar jako velika razlika. Dan danes je v Srbiji upeljano redno ustavno življenje, Srbija postala je v besede pravem pomenu država. Kot taka pa mora skrbno čuvati

pravico in skrbno paziti na svoje dobro ime, na svojo čast.

Dogodki, vsled katerih je nastala najprej smrt Jevrema Markovića, pozneje pa čudna samomora Lene Kničaninove in Ilke Markovičeve, pa neso po tem, da bi pospeševali dobro ime in čast mlade kraljevine; obratno, sumnji odprta so duri in vrata in usiluje se vsacemu preverjenje, da mora v Srbiji biti kaj gnjilega. Kje pa je gnjilobe iskati, na to vprašanje odgovarja nam krepka narodna prislovica, ki slove: „Riba pri glavi smrdi!“

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 19. junija.

Komunalno društvo v Gradcu imelo je v 15. dan t. m. zborovanje, v katerem se je prečital resolucijski nasvet, da naj se mestnemu zastopu naroči, da bode ob priliki ceserjeve navzočnosti mestna poslopja tudi z nemškimi trobojnicami okrasil. Taka brezozirnost in drzovitost zdela se je navzočnemu vladinemu komisarju vendar le predebela, tako da je zaključil zborovanje, s tem večjo pravico, ker je bil razgovor o tej resoluciji že naprej prepovedan.

„Narodni List“ ni povsem zadovoljen z izidom dalmatinskih deželnozbornskih volitev, vendar pa vidi napredek narodnostne ideje, ki se izraža s temi volitvami, v tem, da v kmetskih občinah ni bil voljen nijeden Italijan in da je imela narodna stranka v onih okrajih, kjer je prej le z veliko silo zmagovala, sedaj jako veliko večino.

Ogerski ministerski svet bavi se je, kakor poroča „Nemzet“, z vprašanjem repatriiranih Czangov ter se je sporazumel o potrebi državne pomoči za nje. Ministerski svet sklenil je odposlati vladinega komisarja z neomejeno polnomočjo, kateri naj bo ukrenil, kar je potrebnega pri tej vrnitvi Czangov.

Včeraj pričela se je konečna obravnava v Tisza-Eszlarskej aféri, zadevajoči dozdevni ritualni umor židovski. Predsednik sodišču je Kornis, votanti so Russu, Gruden in notér Simon, državni pravdnik Steiffert; zagovorniki so odvetniki Eötvös, Funtak, Friedmann, Szekely in Neumann. Število zatožencev je 15, število prič, ki imajo biti zaslišane, 115, drugih prič pa 16. Prečitalo se bode 27 listin s prilogami. Izmej prič je jedna, Czordas, mej tem časom, kar ta pravda že traja, umrla.

Vnanje države.

Francoski senator in zgodovinar Henri Martin priobčuje razpravo o Avstriji, ki jako prijazno govori o Slovanih. Znani govor grofa Taaffaja o enakopravnosti vseh narodnostij imenuje Martin legalno revolucijo in odpoved nemškemu despotizmu. V nekoliko dnevih da bode Češka otresla se iga nemške manšine in temu činu sledile bodo potem tudi volitve v državni zbor. Slovani da dobivajo upliv. V Trolah se celo Italijani in Nemci pridružujejo Slovanom. V Avstriji raste število onih Nemcev, ki se raji sporazumejo s Slovani, nego da se dadó popruniti. Nemci dobro vedó, da bi bili avstrijski Slovani v boji proti Franciji ali pa Rusiji nezanesljivi; za to pa hočejo Poljake na-

hujskati proti Rusom, pozabivši, da imajo Poljaki največjo antipatijo ravno do Prusov. Če bi Slovan na Dunaji in v Avstriji vladal, šel bi rad v boj proti Rusiji; se ve, da proti Rusiji, katera bi hotela pogoltniti ves slovanski svet. A v jugu pod Avstrijo se vidi, da se hoté Bolgari, Grki, Rumuni in Slovani zjediniti, mesto da bi se mesarili Nemčiji na ljubo. Ravno to je pričakovati tudi v Avstriji in transilvaniji, kjer da se bodo zjediniili Magjari, Slovani in Rumuni. Razprava konča z besedami: „Premetena politika rinila je Avstrijo proti vzhodu, pa pri vsakem koraku na tem potu se Avstrija vedno bolj slovani. Kaj bi bilo iz tripel-alijance v slovanskej Avstriji? Politika, ki je silila k temu rezultatu, lahko najde oviro v svojem lastnem vspehu.“

V Parizu vršila se je v nedeljo v zimskem cirkusu obletnica Garibaldijeve smrti, ki pa je postala italijansko-francoska demonstracija, naperjena proti tripel-alijanci. Parizki poslanec Delattre, podpredsednik italijanske kamore Pianciani in zet Garibaldijev Canzio govorili so v prid zveze Francije in Italije. Poslanec grof Douville-Maillefeu izrekel je željo, da naj bi se ob francosko-italijanskej meji postavil spomenik Garibaldiju, ki bi simbolično kazal zvezo obeh držav in narodov. Crispi in mnogo drugih poslancev skrajne levice italijanske kamore poslali so priznanilne in sočutne telegrame. Prebrala se je celo depeša iz Trsta, s katero so poslali Tržaški bratje francoskim bratom svoje pozdrave.

Glede švedske ministerske krize piše se iz Stockholma, da je doslej določeno samo še imenovanje državnega svetla Tysselija ministrom-prvomestnikom na mesto grofa Arvida Posseja. Ostavke ministra notranjih stvari, Hederstjerne, ministra bogotastja Hammerskjölda, in finančnega ministra Themptanderja se za sedaj še ne bodo tako hitro rešile, vsi drugi ministri pa ostanejo na svojih mestih. Ta naredba smatra se v obče začasno, pa ne zadovolji nobene stranke. Konservativci so nejevoljni, da ni prevzel mesto prvega ministra baron Bildt, sedaj poslanik v Berlinu, ki je odločen nasprotnik stranke landmanov. Tej zadnji stranki pa se zopet čudno zdi, da bodo ministri, ki so vsi soglasno bili za reforme, sedaj poslovali pod predsedstvom ministra, ki je glasoval proti reformam in je tudi veliko pripomogel, da so propale.

Osojba angleške družbe, katera se je bila polastila severnega primorja na Borneo, je ondunkajšnje prebivalstvo napadlo in umorilo. Tako poročilo dobil je „Liberal“ iz Madrida, kamor je bilo prišlo iz Philippin. — V petek imel je Bright v Birminghamskej mestnej hiši govor, v katerem se je baval z dvema vprašanjema, s Sueškim kanalom in pa kanalskim tunelom pod la Manche. Glede novega Sueškega prekopa zagovarjal in priporočal je govornik strogo vzajemnost s Francijo. Govoreč o podzemskem tunelu mej Francijo in Anglijo pa je Bright zasmehoval one bojazni, ki se gojé pri tem projektu glede vojne varnosti Anglije; omenjal je celo vrsto primer velicih projektov, kojih nasprotniki so bili njega duji baš tako zreli za norišnico, kakor sedanji napastniki kanalskega projekta. „Ta tunel“, dejal je govornik, „bode znabiti za Anglijo večje važnosti in prida, kakor za Francijo, a ne pozabimo, da je največji prid Anglije mir.“

nimi trakovi zvezani zvitki papirja z voščenimi pečati. Soba sama me je mnogo bolj zanimivala; vse je kazalo, da je v starih časih tu bilo vse združeno, kar je treba k dobro preskrbljenej delalnej sobi. Na obeh straneh velike stare, z biseri in ploščami iz slonove kosti olepšane omare bile so police z lepo vezanimi knjigami; na sredi sobe stala je velika miza iz hrastovega lesa, obložena z oprasenimi papirji in dokumenti. S svilo prevlečeni stoli z visokimi naslonili stali so okrog, in tam na kaminu, kjer je prekrasna rokoko-ura čakala samo, da bi jo kdo navil, stala sta dva bronasta svečnika z debelima, polu pogorelimi svečama.

„Najbolj sem se čudil, ko sem zagledal mnogo obrisov in zemljevidov Neapolja in njegove okolice, Sanelmske trdnjave, morskega arsenala in blizu ležečega Jajčjega gradu; kajti ti neso bili stari kakor vse drugo, temveč, soditi po barvi papirja, nedavno narisani od izurjene roke in obešeni čez stare zemljevide, ki so prej lepšali stene. Tudi več knjig in papirjev, ki so ležali tu na mizi, ni bil kupil prvotni lastnik vile. Te knjige bile so vse topografičnega ali vojnega zapopadka, in vse najnovejše izdaje; ko sem pregledal nekatere, videl sem na krajih listov opazke, katere je pisala trdna in verna roka.“

„Pogled v sosedne sobe me je prepričal, da bi nikakor ne bil mogel zbrati boljše sobe, kakor je bila biblioteka. Iz njenega okna videlo se je na vrt; ko bi kdo prišel, umaknil bi se lahko v alkov, in mogel sem hitro priti na stopnice, ko bi hotel.“

„S trudom odmaknil sem zarujavele zapahe notranjih šaluzij; ko sem te malo odprl, odkril se mi je pogled ne samo na vrt in vinograd, nego videla se je tudi Cocumela nejasno v daljavi.“

„Vselej je dolgočasno čakati v temi. Moje dveurno čakanje je pa bilo naravnost mučno. Zunaj na opuščenem vrtu bilo je vse pusto, mrtvo in tiho! Samo veter potegnil je včasih od morja sem in oživel ciprese in pinije, da so se njih veje pripogibale, zvijale in drgnile druga ob drugo in njih rumeno listje vrisčalo, kakor bi kake pošasti plesale po živej vrtnej ograji.“

„V sobi, v katerej sem bil, kjer sem slišal tolčenje svojega srca ravno tako dobro, kakor tiktanje ure, ki sem jo držal v roci, imeli so ponočni duhovi tudi svojo igro. Žvenkljalo je v starej uri na kaminu, pokalo in škripalo je po starej hišnej opravi, ki je morda stala že več stoletij na mestu, vrtalo in škrebalo je v starem lesu, ki morda že mnogo let ni občutil dihljeja svežega zraka; včasih potegnili

je veter skozi odprto okno in zašumel s starimi zemljevidi in obrisi na steni, da bi bil mogel misliti, da kdo hodi v šumečej svilnatej obleki po sobi. Poslušal sem zategneno sovino kričanje in sikajoče vriskanje netopirjev, gledal za vsako zvezdo, ki se je prikazala na nebu. Slišalo se je lajanje psov iz vinogradov in grmenje, katero so prouzročevali močni udarci morskih valov v kamnitih otlinah, in je prihajalo od spodaj gori v vilo ter jo pretresevalo.“

„Naposled udarila je ura dve v starem samostanu v Sorrentu. Luči v Cocumelli so pogasile druga za drugo. Videl se je samo še rudečkast svitlobni trak in ta je prihajal ravno iznad moje sobe. Nazadnje je tudi ta slaba luč ugasnila, gostilnica se je zavila skoraj v popolno temo, moje srce je začelo silno bítí . . . In pokazala se je mej temnim listjem vinske trte majbna rudeča zvezda. Gibala se je v ovinkih kakor kača, bila je vedno bližja in vedno večja, nazadnje slišal sem zaškripati vrata na vrtu ob svoje že zarujavele stežaje. Zapazil sem zavito postavo, ki se je tiho kakor mačka plazila ob lavorovem plotu, in ravno tako tiho zginila na onej strani vile, ki je bila obrnena proti morju.“

„Na mah zadobil sem zopet prejšnjo mirnost in hladnokrvnost. Godilo se mi je kakor lovcu, ka-

Dopisi.

Iz Celja 18. junija. [Izv. dop.] Povsod se delajo priprave, da se dostojno sprejme naš preljubljeni vladar, ki pride obiskat dežele pred 600 leti z Njegovo rodbino združene. Izvoljene so že deputacije in predloženi njeni nagovori. Nekaterim političkim oblastim pa vender ni prav po godu, da so si župani sami izbrali deputacije ter da so njenim vodjem nalagali, da morajo cesarja pozdravljati v domačem slovenskem jeziku. Vsaj tukaj v Celji se kaže neko tajno protivje proti slovenski besedi. Pripoveduje se, da je naš g. okrajni glavar, dasi je deputacija kmetijskih občin že zdavna izvoljena, povabil vse župane, naj pridejo na dan slavnosti, — s čemer smo prav zadovoljni; — a da je gospod glavar županom svetoval, naj ne kličejo „živio!“, ampak „vivat!“, bi ne bili verjeli, ko bi ne bili tega slišali od popolnem zanesljivih mož. Mar Slovenec ne sme pozdravljati svojega vladarja v rodnem jeziku? Se-li tisti zastareli „fifat!“ bolje sliši, nego krepki narodni „živio!“? No, s takimi soveti se pri naših ljudeh le toliko opravi, da bodo še krepkeje doneli njihovi „živio!“-klici.

Iz Trsta 18. junija [Izv. dop.] Zdaj, ko so nam volitve iz mest in trgov kakor tudi iz veleposestva na Kranjskem znane, naj tudi od tu izrečem mnenje Tržaških Slovencev. Najprvo: slava! volilcem v Novem mestu in Kamničanom, kakor tudi 12 Radovljčanom, da so se tako vrlo držali. Tudi v Tržici je šlo po teoriji in praksi našega Openskega župnika Čebularja, ki je za Burgstallerja jednako agitoval; razložek je le ta, da je na Optčinah Čebula volilce tako navdihnala, da je tam gori res zdaj vse s čebulo namazano. Kranjci pa ste že bolj zavedni, zato gre Vam vsa pohvala, vaša zmaga je tudi naša zmaga.

Danes je prijadralo še ostalo angleško brodovje iz Reke, v sredo bode tukajšnji namestnik v Miramaru priredil banket za slovo angleškim gostom. Tudi naše vojno brodovje, obstoječe iz 6 ladij, priplulo je v soboto v našo luko, pa je zopet včeraj proti jugu odjadralo, kjer se ravno zdaj vršé pomorske vaje ob obrežji Dalmacije, kamor se je v nedeljo jutro ukrcal generalni štab, kakih 50 oseb, pod vodstvom generala Becka.

Laški listi v Trstu so začeli jako gnjusno pisati o nas, odrekajo nam vso pravico do javnega življenja. Brezoviški tabor jim je tako v spominu, da skoro ni dneva, da bi ga jeden ali drugi lokalnih listov ne omenjal. Modra šolska komisija našega magistrata študira zdaj prošnjo za slovenske šole, katera jim dela preglavico; vsa jurisprudenca je na pomoč pozvana, kako da bi se prošnja odbila. Naš ultra-lahonski magistrat vedno trdi, kadar dobi kak nemški spis, da ne spoštuje vlada §. 19. drž. zak., pa mestni municipium, kot avtonomna oblast za

Trst in okolico, vedno vsem laški dopisuje. Isto tako razpošilja po slovenski okolici vse pozive in oznanila v jedino zveličavnej laščini. Jedenkrat se mora prebiti led, ki obdaja nas v Trstu in okolici z laščino in upati je, da ravno prošnja političnega društva „Edinost“ je kladivo, katero bode toliko časa razbijalo po kosmati lahonski vesti, da bodo podlegli fratteli irredentisti!

— a —

Domače stvari.

— (K cesarjevemu prihodu.) Po vse Ljubljani opazuje se skrbno in splošno gibanje, vse si prizadeva olepšati hiše in javne prostore ter dostojno sprejeti ljubljene vladarja in smelo trdimo, da Ljubljana še ni bila tako lepa, kakor bode letos ob slavnostnih dneh. Od južnega kolodvora do deželnega dvorca (Burg) postavljenih bode 300 po 14 metrov visokih, spodaj rudeče, zgoraj belo pobarvanih drogov, na katerih bodo vibrle po 9 metrov dolge, cesarske, deželne (belo-modro-rudeče) in mestne zastave. Maj koncem Tavčarjeve palače in in deželno bolnico stavijo se monumentalna slavnostna vrata, proračunjena na 3500 gold. Po tem, kar je zdaj stoprav pričetega, sme se sklepati, da bode uhod impozanten. Vse cerkve in skoro vse hiše so lepo obnovljene, povsod se stavijo ali odpravljajo visoki odri, ker je že skrajni čas in morajo koncem t. m. odpravljeni biti vsi odri. — Po krčmah in hotelih naročene so večinoma že vse sobe, deloma za take cene, ki živo spominajo na Moskvo. Tako se nam poroča, da se je za štiri sobe skozi štiri dni zahtevalo 600 gold., sobe po 15 in 20 gld. so pa kaj po sebi razumljivega. Kdor tedaj namerava o slavnosti priti v Ljubljano, naj pravočasno se briga za stanovanje.

— (Dr. Bogišić.) znani jugoslovanski učejak, bavi se zdaj na Dunaji (Neubau, Hotel Höller) s prevodom svojega dela o pravnih običajih slovenskih na nemški jezik.

— („Soča“) zadnja številka bila je v Trstu zaplenjena.

— („Soča“ prognana.) Kakor čitamo v „Triester Tagblatt“, sklenila sta narodna društva v Tolminu, da se „Soča“ izključi iz bralnih sob. Ta vest zdi se nam neverjetna, ker smo vedno tega mnenja, da mora resnica biti Bogu in ljudem ljuba in bi tak ukrep ne pričal o posebnej političnej zrelosti, pač pa o skrajnej občutljivosti.

— (Tržaški municipij) nema novcev za okoličane. Ko je nemreč namestništvo povabilo Tržaško občino, naj določi kak donesek za zvišanje zvonika na Katinari, dal je odgovor, da tega ne more priporočati v mestnem zboru, ker bi bil donesek za zvišanje zvonika nepotreben izdatek. Prav dobro opomni k temu „Tr. Tagblatt“: „Es ist gewiss überflüssig, den Territorien einen erhöhten

Standpunkt und damit einen weiteren Gesichtskreis zu gewähren“.

— (Nezgodi.) Včeraj pal je pri zgradbi nove porotne dvorane neki tesar raz oder, da so ga morali odnesti domov. — Popoldne pa se je postreščeku, (Commissionär Nr. 6), ki je snažil visoke okrajke v stolnej cerkvi, zvrtilo v glavi in pal je več sežnjevisoko na kameniti cerkveni tlak in sicer na glavo. Odnegli so ga v balaico. Umrli sicer še ni, a upanja tudi ni, da bi ostal pri življenji; sila padca bila je prevelika.

— (Od Velike Nedelje) se nam piše v dan 18. junija: Sinoči ob 11^{1/4} uri je umrl tukajšnji oskrbnik nemških križnikov, gospod Heinrich Schmidl. Žalovanje za njim je občno, ker je bil blaga duša, in tudi nam Slovincem ni bil škodljiv.

— (Na Veliki Kapi) na Pohorji pogorelo je pretekli teden nad 70 oralov mladega smerekevega gozda. Škoda znaša okolu 1400 gld.

— (Razpisana je služba) poštnega odpravnika v Gradaci, v Črnomaljskem okraji. Letna nagrada 200 gl., uradni pavšal 60 gl. Varščine treba 200 gl. Prošnje v štirih tednih na pošto vodstvo v Trstu.

Najnovejše vesti.

Knez črnogorski dospel je na Dunaj, kjer ostane nekoliko dnij.

„Nordd. Allg. Ztg.“ zanikava vest, da bi bil vojvoda Pavl Mecklenburški prestopil h katoliški veri. V njegovej odsotnosti je njegova svakinja, grofica Monceniga, brez vednosti vojvodinje novorojeno princesinjo dala krstiti po nadškofu Algijerskem. Vojvoda zvedel je to pri svojem povratku in namerava zdaj to predru-drugačiti.

Iz Londona prihajajo žalostna poročila o katastrofi v Sunderladi. 186 otrok je poginilo, 200 je težko ranjenih. Veliko mater je zblaznelo. Nesreča nastala je tako: V gledališči na galeriji bilo je 1500 otrok. Ko je igralec Fay začel mej otroke v parterji metati igrače, hoteli so otroci z galerije tudi doli. Pri zadnjih stopnicah bila so vrata le malo odprta. Prvi otroci padejo, drugi na nje in tako bil je v kratkem ves prostor štiri stopnice visoko natlačen s samimi trupli otrok. Vse to se je zgodilo in ljudje v gledališči neso niti znali o groznej nesreči. Še le pred koncem predstave zapazil je hišnik, kaj se je zgodilo.

V Belemgradu vzbuja veliko senzacijo članek v oficijoznem listu „Videlo“, v katerem se prorokuje, da bodo vsi pristaši opozicije prej ali slej zapali vrvi (!).

Kakor poroča „Deutsches Montagsblatt“, zaprli so poljskega pesnika Kraszewskega zaradi tega, ker je francoskej republiki dal več nemških strateških načrtov.

teri se pri gonji trese od nestrpljivosti, a zadobi precej veren pogled in varno roko, ko zagleda plaziti se zvito lisico od drevesa do drevesa. Slišal sem, kako so se odprla vratica spodnega nadstropja in zopet zaprla; čul sem lahke korake po hodišči in po stopnicah, in zagledal bližajočo se luč skozi razpoko v vratih; — zaprl sem hitro svojo svetilnico in skril se v star alkov ter raztegnil skrbno svilnato zagrinjalo.

„Moja previdnost je tudi bila opravičena. Postava prišla je res v biblioteko in postavila svetilnico na mizo s tihim vzdihljajem, ki je zvenel kakor rešenje od strahu in groze. Potem je hitela h kaminu, prišla oba teška svečnika, postavila ju na mizo, prižgala sveči, in na mah premenil se je pusti prostor v prijazno delalno sobo; samo plamena v kaminu je še manjkala, pa bi bilo vse najugodnejše. Pogledal sem iz svojega skrivališča in videl, da se nesem motil: bila je ženska, črno oblečena od glave do nog, ki se je upala kljubovati nevarnostim noči in neprijetnostim teme.“

„A opešale so tudi bile njene moči, kakor se je videlo. Pala je v velik naslonjač in dolgo sedela oprta s komolci na mizo. Na jedenkrat pa kar skoči po konci, kakor bi bila zaslišala kak glas, katerega

bi se bila ustrašila. Gledala je precej dolgo v jedno mer v vrata, potem pa je ugasnila svetilnico in skrila jo v kaminu. In stopila je pred kaminsko zrcalo, hitro vrgla kapuco nazaj, slekla plašč, — in tu stala je lepa Filomela, katero sem videl na sva-tovščini na Posilipskem bregu.“

„Skoraj nesem verjel svojim očem, pa vender se nesem mogel motiti. Bila je ravno tista lahka, stegnena podoba, ravno tisti zlati svitli lasje, ravno tiste velike žareče oči z ravno tistim izrazom: čudne zmesi mladega življenja, prevzetnosti in otožnosti. Kako lepa stala je pred zrcalom, ki mi je kazalo vse njene zapeljive čarobnosti! Kako so blestela ta bela okrogla pleča, katera so okroževale drobne sorrentske čipke, ki so se kakor bele cvetice ovijale okrog njenega vratu in njenih nedrij! Kako lepe in gibčne bile so te polne roke in ti drobni prstki, s katerimi je tako hitro popravljala svoje lase, katere sta ogrinjalo in nagla hoja spravili v nered!“

„Kakor je kazalo, vedela je tudi sama za svojo lepoto; ko je utikala temnorudečo kamelijo v svoje zlatorumene lase, prikimovala je vedno z glavo podobi v zrcalu; na to se je zasmejala, pa na jedenkrat zakrila je obraz z obema rokama in začela je glasno jokati. . . Ko je zopet vzela roke z obraza

in otirala svoje solze, zdelo se mi je da, jo je ta jok naredil še mnogo lepšo. Bila je blede, njena usta so se tresla in njene prsi krčevito vzdigovale, njene oči so se čudno, skoraj mrzlično žarile, na ustnih so se videle zopet pošume, polotožne poteze, ki so jo delale krasno in milo kakor kako kraljico.“

„Še jedenkrat uredila je velike briljante, ki so se lesketali po njenej črnosvilnatej obleki kakor zvezde po noči; še jedenkrat se je pogledala v zrcalo, potem je pa hitela k starej omari, katere biseri so se bliščali priluči. Iz žepa potegnila je zvezek ključev in jih več poskusila, pa noben ni odprl.“

„Kar jej šine nova misel v glavo. Pritiskala je na pozlačene butke, ki so bili narejeni na strani predalov; pritiskala je na jednega in škripaje odprl se je ves srednji del omare in pokazala se je cela vrsta skrivnih predalov, ki so bili napolnjeni s pismi. Izvlekla in pregledala je zavitek za zavitkom, pri čemer je vedno gledala proti vratom, in obstala je naposled pri jednom pismu, ki jo je moral posebno zanimati. Potem je pa zložila vse zavitke družega na družega, zvezala jih z vrstico in skrila jih poleg svetilnice v kaminu.“

(Dalje prih.)

Narodno-gospodarske stvari.

Poverjeniki „Cesarjevič Rudolfovega sadjerejskega društva za Spodnji Štajer“.

Da bi društvo moglo uspešneje in obširneje svoje delovanje v narod ukoreniniti, da bi svoj blagi namen, povzdigo sadjereje, po vseh krajih južnega Štajerja tem sigurneje dosegalo, je v svojem prvem občnem zboru dne 20. maja t. l. sklenilo postaviti poverjenikov, kateri naj bi blagohotno delovali društvu na razcvetanje in narodu na obilne koristi.

Glavne dolžnosti poverjenikov bi bile te: Poverjeniki nabirajo društvu novih udov, jih s pristopnino vred — letnik 50 kr., ustanovnik jedenkrat za vselej 10 gld., — pošiljajo blagajniku, gosp. Fr. Praunseisu, veleposestniku in usnarju v Št. Jurji; za vsacega tako naznanjenega uda, bodi si ustanovnika ali letnika, dobodo tiskane pristopnice, da jih mej dotičnike razdele. Poverjeniki naj bi ves svoj upliv obrnili na to, da se v ondukajšnjem kraju pridobé moške za ustanovo drevesnice — vrta, v katerem bi se odgojevalo mlado sadovno drevesje, da unemajo staro in mlado za sadjerejo, da bi po svoji moči delali na to, da se posebno mladina v šoli in na šolskem vrtu teoretično in praktično poučuje, da se jej ucepi ljubezen do odgojevanja sadonosnega drevja itd. Poverjeniki naj bi bili v vedni dotiki z ravnateljstvom. V ta namen je društvo izvolilo sledeče gospode, kateri naj bi blagovolili poverjeniški posel prevzeti.

P. n. gospodje:

J. Rupnik, nadučitelj v Šent Lovrenci pod Prežinom;
M. Vizjak, zaslužni sadjerejec in Izidor Selič v Tebarjih;
Anton Žuža, dekan in J. Drobnič, trgovec v Laškem;
Fr. Gabršek, učitelj na Zidanem Mostu;
Fr. Lenček, veleposestnik in J. Boštjančič, učitelj na Bianci;
Fr. Jamšek, nadučitelj v Reichenburgu;
Matija Šušteršič, posestnik in Drag. Ripšl, župnik na Vidmu;
Iv. Tanšek, koncipijent in dr. G. Srebre, odvetnik v Brežicah;
J. Podvinski, župan in Ant. Kokot v Pišecah;
J. Dobršek, posestnik in Pitha, zdravnik v Kozjem;
Jos. Schulman, nadučitelj v Podčetrtku;
Supanc, posestnik na Pristavi;
Peperko, posestnik in Kotnik, učitelj v Žusemu;
Alojzij Križ, župnik v Kalobiji;
Anderluh, nadučitelj pri sv. Štefanu;
Bošt. Sirk, nadučitelj v Slivnici;
Mih. Oberski, nadučitelj na Ponikvi;
Jurij Bezenšek, župnik v Čadramu;
Jos. Lasbacher, učitelj v Črešnjevcih;
Fran Gregorič, posestnik v Makolah;
Pezdevšek, nadučitelj v počitku in Kene v Sladki Gori;
Iv. Žolnir, učitelj v Spitaliču;
J. Ranner, nadučitelj v Polčanah;
F. Skaza, veleposestnik in J. Flis, učitelj v Šmarji;
pl. Ijačič, c. kr. knjigovodja in Rok Orač, nadučitelj v Rogatcu;
Rak ml., posestnik v Velenji;
J. Mikuš, dekan in dr. Prus v Konjicah;
Breznik, posestnik in Voh, župnik pri sv. Martinu v Rožnem Dolu;
Blaž Dolinšek, župnik in Filip Koderman, nadučitelj v Frankolovem;
J. Zolšek, nadučitelj pri Novi Cerkvi;
J. Gajšek, župnik na Dobrni;
Ant. Brezovnik, učitelj v Vojniku;
J. Modic, župnik na Prihovi;
Dr. Šuc, župnik in deželni poslanec in Jos. Barle, ravnatelj v Slov. Gradci;
Rataj, notar in Ant. Hajšek, dekan v Slov. Bistrici;
Jurij Žnavec, župnik v Remšniku pri Marenbergu;
Fr. Praprotnik, nadučitelj pri M. D. v Puščavi;
Jak. Bohinec, dekan in Jos. Pauer, trgovec v Braslovčah;
Ivan Hausenbichler, posestnik in Anton Petriček, učitelj v Žavci;
Jos. Dubnik, učitelj in Vivot, posestnik pri sv. Florijanu pri Mislinji;
J. Uranič, učitelj pri sv. Rupertu.

Postavili bi radi še na drugih krajih poverjenikov, a nam razmere neso dosti znane; prosimo torej, da bi se uneti sodelavci za to podjetje blagovoljno sami oglašili ali nasetovali druge sposobne gospode; isto tako prosimo, ako bi kdo od zgoraj imenovanih p. n. gospodov nikakor ne mogel ali ne hotel poverjeniški posel prevzeti, da bi nam nasetoval druge unete in marljive domoljube za ta posel. Upisalne pole se bodo pozneje razpošiljale.

V Št. Jurji ob juž. železnici, 12. junija 1883.

V. Jarc,
tajnik.

Dr. Ipavic,
ravnatelj.

Loterijske srečke 16. junija.

Na Dunaji: 55, 24, 26, 6, 59.
V Gradci: 48, 35, 55, 60, 30.

Umrli so v Ljubljani:

14. junija: Marija Okorn, postrežnica, 62 let, Mestni trg št. 6, za spridenjem trebušnih organov. — Ernestina Zaler, sprevednikova hči, 6 let, Poljanska cesta št. 21, za otrpenjem možganov.

15. junija: Anton Škafar, odvetniškega zasebnega uradnika sin, 2 dni, Hrenove ulice št. 9, za slabostjo. — Ivana Goršič, delavčeva hči, 1½ mes., Sv. Petra cesta št. 30, za spridenjem krvi.

16. junija: Marjeta Oven, urarjeva udova, 74 let, Illovia št. 18, za oslabljenjem v starosti. — Karol Marquis Gozani, okrajnega komisarja sin, 14 mes., Gledališke ulice št. 3, za hripavico. — Fran Jevnikar, mestni stražnik, 29 let, Hrenove ulice št. 9, za jetiko.

17. junija: Marija Ivanc, nakondukterjeva žena, 48 let, sv. Petra cesta št. 40, za sušico. — Fran Pogačnik, hišnikov sin, 8 mes., Hradeckijeva vas št. 23, za osepnicami. — Josip Blumauer, komatar in remenar, 24 let, Poljanski nasip št. 4, za vnetjem trebušne kožice.

V deželnej bolnici:

12. junija: Josip Mulnar, dninar, 40 let, za jetiko.
13. junija: Marjeta Omeje, dekla, 29 let, za pljučno vodenico.

15. junija: Fran Indihar, hlapec, 29 let, v podružnici bolnice, Poljanska cesta št. 42, za osepnicami.

Tujci:

18. junija.

Pri **Slonu**: Scheib z Dunaja. — Dežela iz Idrije. — Marini iz Škofje Loke. — Domladis iz Ilirske Bistrice. — Sojan iz Idrije.
Pri **Malič**: Stori z Dunaja. — Hostnik z Dunaja. — Terpotitz z Hrastnika.

Dunajska borza

dne 19. junija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta 78 gld. 50 kr.
Srebrna renta 79 —
Zlata renta 99 15

5% marena renta	93	50
Akcije narodne banke	837	—
Kreditne akcije	304	40
London	20	—
Srebro	—	—
Napol.	3	50
C. kr. cekini	5	67
Nemške marke	58	45
4% državne srečke iz l. 1854	12	—
Državne srečke iz l. 1864	100	25
4% avstr. zlata renta, davka prosta	99	10
Ogrska zlata renta 6%	120	50
„ 4%	89	70
„ papirna „ renta 5%	87	40
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103	—
Dunava reg. srečke 5%	100	50
Zemlj. obč. avstr. 4½% zlati zast. listi	118	20
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	103	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	—
Kreditne srečke	100 gld.	170
Rudolfove srečke	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	120	110
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	217	75

Zahvala.

Vsem sorodnikom, prijateljem in znancom izreka presrečno zahvalo za obilo udel žbo pri pogrebu nepozabjivega očeta

Janeza Smuk-a,

posestnika na Vrhniki,

osobito pa še gg. čitalniškim pevcem za ginljivo nagrobnico in potem darovateljem lepih vencev

(414) **žalujoča rodbina.**

Vrhnika, dne 18. junija 1883.

Učenec ali praktikant

z dobrimi spričevali, ki je 14. leto že dovršil, vzprejme se takoj v prodajalnico **Josipa Errath-a v Mokronogu** na Dolenjskem. (412—2)

Vožni red Rudolfove železnice

veljaven od 1. junija 1883.

Terbiž-Ljubljana					Ljubljana-Terbiž				
Postaje	Osobni vlaki				Postaje	Osobni vlaki			
	1. 2. 3. razred	2. 3. razred	1. 2. 3. razred	1. 2. 3. razred		1. 2. 3. razred	1. 2. 3. razred	2. 3. razred	1. 2. 3. razred
Terbiž odh.	12.38		popoldne	popoldne	Ljubljana, juž. žel. odh.	7. 5	12.20	6.35	11.38
Rateče-Belapeč	1. —		12.27	6. —	Ljubljana, Rud. žel.	7.10	12.24	6.40	11.43
Kranjska Gora	1.17		12.41	6.17	Vižmarje	7.20	12.33	6.52	11.54
Dovje	1.45		1. 6	6.45	Medvode	7.31	12.44	7. 6	12. 8
Jesenice	2.12		1.27	7.10	Loka	7.46	12.57	7.28	12.26
Javornik	2.19	zjutraj	1.34	7.17	Kranj	8. 3	1.12	7.49	12.4
Radovljica-Lesce	2.42	6.30	1.56	7.43	Podnart-Kropa	8.22	1.29	8.19	1. 3
Podnart-Kropa	3.11	6.59	2.19	8.10	Radovljica-Lesce	8.51	1.53	8.19	1.30
Kranj	3.29	7.21	2.35	8.29	Javornik	9.18	2.11	zvečer	1.53
Loka	3.47	7.45	2.50	8.46	Jesenice	9.24	2.22	prihod.	2. 7
Medvode	4. 4	8. 4	3. 3	9. 3	Dovje	9.45	2.39		2.28
Vižmarje	4.16	8.18	3.14	9.15	Kranjska Gora	10.15	3. 4		2.58
Ljubljana, Rud. žel. prih.	4.25	8.29	3.22	9.24	Rateče-Belapeč	10.30	3.18		3.13
Ljubljana, juž. žel.	4.30	8.35	3.26	9.30	Terbiž prih.	10.47	3.33		3.30
	zjutraj	zjutraj	popoldne	zvečer		dopoludne	popoldne		zjutraj.

Ob priliki predstoječega prihoda Nj. Veličanstva k šeststoletnej deželnej slavnosti priporočam se najtopleje za

slovesno okrašenje hiš,
celih ulic in prostorov,
kakor tudi za pravilno dekoriranje oken,
balkonov in uhodov

v Ljubljani, kakor tudi izven nje po deželi. Tudi se priporočam za prireditve

zastav, praporov, grbov in drugih okraskov

vsake vrste in velikosti in v vseh zahtevanih barvah, (360—5)

vse solidno izdelano po najnižjih cenah.

Da se more jamčiti za pravočasno izvršitev čestitih naročil, prosim jih kar hitro možno izvesti

z odličnim spoštovanjem udani

FRAN DOBERLET.